

Johan TOURNÉ

Nationaal secretaris Samana

Stilaan afscheid nemen van de oude naam en wennen aan de nieuwe, dat staat Ziekenzorg CM de komende weken en maanden te doen. Nationaal secretaris Johan TOURNÉ (54) geeft het goede voorbeeld en heeft het al consequent over Samana. „Mensen herleiden tot ‘zieken’ is niet meer van deze tijd.”

‘Ik blijf geloven dat mensen iets voor elkaar willen doen’

Jozefien VAN HUFFEL

Het dorp. Johan TOURNÉ kreeg er veertig jaar geleden de smaak van het verenigingsleven te pakken en bleef er wonen, zijn kinderen zijn veel minder bezig met wat er beweegt. „Komend weekend is het kermis. Mijn zoon kwam uit de lucht gevallen toen ik er iets over zei”, lacht hij. „Voor ons was dat een hoogdag. Nu kan ik me, anders dan voorheen, voorstellen dat ik in de stad zou wonen. Toch als ik daar nog een praatje met de burens kan slaan.”

–Bent u tevreden met de naam Samana?

Ik ben allereerst blij dat we samen met heel wat leden de nieuwe naam konden zoeken. Zo’n tweeduizend mensen reageerden op onze oproep om te vertellen welke elementen er in de naam moesten zitten en om een suggestie te doen. We gingen aan de slag met de woorden die in de reacties het meest voorkwamen, ‘samen’ en ‘kracht’. ‘Mana’ bleek een woord voor levenskracht. Onze naam drukt nu goed uit wat we in de toekomst willen zijn. We willen wat weg van het zorgende, want dat is niet waar bijvoorbeeld jongere mensen met een chronische ziekte nood aan hebben. Zij vragen om empowerment. De naam verwijst echter net zo goed naar onze vrijwilligers. Vanuit hun capaciteiten krijgt de vereniging vorm.

–Bent u zelf vrijwilliger?

In ons dorp plaatsten we ooit een chalet waarin de KAJ en andere verenigingen konden vergaderen. We bouwden die stap voor stap uit. Ik ben voorzitter van het gebouw, De Mispel. Ik woon er ook schuin tegenover, dus als huurders de oven niet aankrijgen, weten ze me snel te vinden. En pas hebben we nog een weekend hard gewerkt: met alle verenigingen houden we elk jaar een controlepost voor de Dodontocht open, met hamburgers en drank.

Ik ben ook actief bij de plaatselijke KWB, bij een voetbalploegje van oudere spelers die niet meer willen trainen, maar wel nog graag elke zondag op een veld staan. Vroeger speelde ik zelf, nu was ik de truitjes, maak ik dat er elf man op het veld zijn en drie op de bank en praat ik na de wedstrijd bij een pint mee over het leven.

–Dacht u er nooit aan om uw geboortedorp, Oppuurs bij Bornem, te verlaten?

Johan Tourné: „Samana moet als vereniging meer teruggeven aan de mensen die zich inzetten.” © Bart Dewaele

Toen ik jonger was, dacht ik dat het dorp me niet kon missen en ik het dorp niet. Er was de KAJ die ik, als vijftienjarige Chiroman, mee op de rails had gezet. Er was het goed draaiende jeugdhuis. Dat gevoel ben ik ontgroeid. Nu stel ik vast dat het dorp enkel nog een café, een apotheker en een bakker telt. Straks ben ik een dagje ouder en moet ik telkens de auto nemen als ik

„Toen ik jonger was, dacht ik dat het dorp me niet kon missen. Dat ging over”

iets nodig heb. Dat zou een reden kunnen zijn om bijvoorbeeld in Antwerpen te gaan wonen. Ik blijf wel gehecht aan de praatjes met de burens, aan de buurt waarin mensen zorg dragen voor elkaar. Drie koppels derdigers uit onze straat organiseren nu een straatfeest. Ik wilde die dag eigenlijk graag naar het Theaterfestival in Antwerpen, maar ik ga niet. Ik moet naar die barbecue.

–Bent u bezorgd om de toekomst van vrijwilligerswerk in onze samenleving?

Met z’n allen leven we langer en vereisen we dus langer zorg, terwijl we terzelfder tijd langer moeten werken. Ik vraag me wel af hoe we het vrijwilligerswerk in die omstandigheden georganiseerd zullen krijgen. Ik ben echter ook een onverbeterlijke optimist. Ik geloof dat mensen altijd iets voor elkaar zullen willen doen. Het zal niet zijn zoals wij het gewoon zijn. Mensen zullen misschien minder snel een week vrijmaken om een vakantie te begeleiden, maar misschien wel een weekend. De flexibiliteit, in ons leven en in onze arbeid, zal ook in toenemende mate het vrijwilligerswerk kenmerken.

–„Ik zoek ideeën, geen meningen”, stelt een cartoon in uw kantoor. Is dat een motto?

Ja, en ook een stuk zelfkritiek. Ik denk dat we minder moeten vergaderen en meer gewoon moeten doen en daar vervolgens uit leren. Dat is een van de lijnen in ons huidige beleidsplan. Dagelijks

krijg ik ideeën te horen, van een vrijwilliger, van mensen met een chronische ziekte, van een andere organisatie. Onlangs was er bijvoorbeeld een chronische pijnpatiënt die ondersteuning vroeg om een wandelvereniging op te starten. Wel, laten we zo’n idee vastpakken. Uiteraard is er altijd een ‘maar’, maar als je daar te lang bij stil blijft staan, verdampt al de helft van de oorspronkelijke energie.

Ook onze plaatselijke groepen verdienen het om opnieuw meer eigenaar te zijn van de vereniging. Vorige week hoorden we bijvoorbeeld dat de kern in Schoten de buurtkrant fantastisch vindt, maar die anders wil invullen dan wij voorstelden. Vijf jaar geleden hadden we wellicht gevraagd alsnog ons stramien te volgen, maar mensen gaan uiteraard liever de boer op met een krant die echt van hen is. Het is niet altijd eenvoudig, maar wij willen als vereniging meer teruggeven.